

N:o 138.

Af herr **A. Larsson** i Flicksäter, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande och framläggande af förslag till lag angående byggande och underhåll af by- och utfartsvägar.*

Uti 2:ne vid 1892 års riksdag väckta motioner, n:is 12 och 18, har det föreslagits utarbetande af lagbestämmelser rörande skyldigheten att anlägga och underhålla enskilda by- och utfartsvägar, dervid ene motionären, herr O. Anderson i Hasselbol, föreslagit att i dylikt underhåll skulle en hvar deltaga i den mån, han för sin fastighet eller industriella rörelse af vägen sig begagnar.

Med gillande af motionernas syftemål har dock lagutskottet i sitt utlåtande n:o 44 afstyrkt desamma, hufvudsakligast af det skäl, att, ehuru skyldigheten att bygga och underhålla utfarts- och byvägar icke kan ordnas på samma grunder, som numera gälla i fråga om den allmänna väghållningsskyldigheten, de båda ämnena, enligt utskottets tanke, dock ega så många beröringspunkter, att det för en tillfredsställande lösning af frågan om utfarts- och byvägarnes rättsliga ordnande torde vara erforderligt att kunna bygga på någon erfarenhet om verkningarne af den nya väglagens tillämpning; hvarvid utskottet särskildt anmärkt, hurusom 1891 års väglag för sin tillämpning på många orter nödvändiggör vidtagandet af vägdelningar, och att det med all säkerhet kunde antagas, att icke så

få utfartsvägar vid en sådan delning komme att förklaras vara s. k. bygdevägar och sålunda föras in under nämnda väglags tillämpningsområde.

Härvid måste jag jemväl framhålla, hurusom *dels* utskottet ytterligare vitsordar, att de stadganden, som för närvarande gälla i fråga om utfarts- och byvägarne, äro bristfälliga, *dels* ock att utskottet, lika med motionärerna, anser en ytterligare lagstiftning i förevarande ämne önskvärd.

Då utskottets utlåtande af kamrarne bifölls, samt liknande öde drabbat de många motioner, som vid föregående riksdagar i förevarande ämne väckts, torde man intagas af den farhåga, att ringa utsigt jemväl nu förefinnes till, att Riksdagen skulle bifalla en ny motion i ämnet; men jag kan häraf icke låta mig afskräckas, då jag för visso känner, hvilka svåra och otaliga olägenheter, som förefinnas i landsbygden i följd af brist på lagstiftning angående utfarts- och byvägar; och som jag, på grund häraf, finner en lagstiftning i frågan utan uppskof alldeles nödvändig, tvekar jag icke att inför denna Riksdag framlägga min motion i ämnet.

Hvad gagn man i lagstiftningsväg om ifrågavarande sak skulle få genom att afvakta nya väglagens tillämpning, tilltror jag mig icke kunna bedöma; men så mycket inser jag, att, om denna erfarenhet skulle blifva af någon tillförlitlighet, så borde den nog samlas under en längre följd af år. Men då inträffade ju den stora skadan att under tiden antingen låta ifrågavarande enskilda vägar med sina brobyggnader förfalla eller ock, med stöd af vår nuvarande osäkra lagstiftning i ämnet, börja långa och dyrbara rättegångar med hvarandra om underhållsskyldigheten — måhända utan ändamål, när en ny lag omsider komme till stånd.

Hvad de enskilda vägarne beträffar, så kunna de visserligen ofta utan för stor våda befaras, äfven då de befinnas i ganska uselt skick, men icke så med broarne, såsom något hvar torde inse. I de vägdistrikt, jag närmast känner, komme ett så stort antal, förut indelade, större och mindre broar att efter nya väglagens tillämpning blifva utan underhåll, så att det för den befolkning, som af dessa broars befarande är beroende, komme att medföra ytterst känbara olägenheter att år efter år vänta på en ny lagstiftning, byggd på erfarenheter från den nya väglagens tillämpning; och då säkert är, *dels* att den af lagutskottet uttalade förhoppning, att icke så få utfartsvägar komma att förklaras för bygdevägar och föras in under nya väglagens tillämplighetsområde, åtminstone hvad beträffar de af mig kända distrikten, ingalunda uppfylles, *dels* ock att underhållet af de enskilda vägarne för mången varder mångdubbelt känbarare, än underhållet af de allmänna vägarne, samt följaktligen en rättvis och lämplig lagstiftning i förevarande syfte ganska kinkig att åvägabringa, synes det mig, att åtgärder för en lagstiftning i saken snarast möjligt måste vidtagas.

Utan att tilltro mig kunna föreslå några speciella grunder för uppställande af det förslag, jag med min motion afser, desto hellre som regeringen, i följd af de material, hvilka stå densamma till buds, bäst kan framlägga ett antagligt förslag i ämnet, vågar jag alltså hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta att till Kongl. Maj:t aflåta skrifvelse med begäran, att Kongl. Maj:t täcktes låta snarast möjligt utarbeta och till Riksdagen aflåta förslag till lag om byggande och underhåll af utfarts- och byvägar.

Stockholm den 25 januari 1893.

Anders Larsson.

N:o 139.

Af herr **A. Larsson** i Flicksäter, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande och framläggande af förslag till ändring i strafflagen, åsyftande straffpåföljd för lättsinnigt ingående af ansvarsförbindelser.

I 23 kap. 3 § 1 mom. strafflagen är stadgadt ansvar för den konkursgäldenär, som genom vingleri i vaxelrörelse eller lättsinnigt ingångna ansvarsförbindelser förlorat belopp, som icke stått i skäligt förhållande till hans ställning eller tillgångar; men för annan, som ingår dylika förbindelser samt derigenom ruinerar både sin familj och sina fordringsegare.